

СТАРАТА ЧЕШМА

Въ околността на моето родно селце се намира една стара разрушена чешма. Колкото пжти мина край нея, винаги единъ споменъ отъ детинството ми изпжква въ паметта ми.

Бѣхъ малтъкъ, едвамъ петгодишенъ. Една вечеръ забелязахъ нѣкаква особена припрѣноть и безпокойство у моитѣ родители. Както никога, вечеряхме рано и следъ това баща ми каза:

— Хеиде, деца, лѣгайте да спите!

— Азъ и батко се качихме на одъра, мушнахме се подъ чергата и скоро, преструвайки се, че спимъ, захъркахме. Баща ми излѣзе нѣкъде и следъ малко се върна съ нѣколко човѣка.

— Добра вечеръ, Лозано! — рече единъ прегракналъ, дебелъ гласъ.

— Добра вечеръ, Игнате! — отвърна тихо майка ми. Азъ се досѣтихъ, че това бѣше известниятъ въ цѣлата околностъ чичо Игнатъ.

— Защо така си се изплашила, Лозано?

— Страхъ ме е да не ви се случи нѣщо лошо.

— Ехъ, жена, жена, че нима ние ще убиваме нѣкого?
— отвърна баща ми.

— Но, ако ви хванятъ, че разваляте чешмата?

— Ние да пипнемъ паритѣ, че после каква чешма ще направимъ! — обади се чичо Игнатъ.

— Цѣлъ казанъ съ жълтици тази нощъ ще бжде въ ржцетѣ ни, — каза другъ гласъ и продължи: — Лично на мене въ цариградския затворъ ми разказа оня турчинъ, на когото всичко това довѣрилъ обесениятъ разбойникъ. Той, заедно съ другаритѣ си, обрали хазната на Османъ Пазвантоглу. Подире имъ тръгнала потера. Разбойниците бѣгали, бѣгали и се укрили въ тоя долъ. Тамъ имало изворче. Тѣ заровили паритѣ край него, а после отгоре построили чешмата. Но, хайде! Нѣма какво повече да разговаряме. Вземайте лопатитѣ и копачитѣ, впрѣгайте колата и да вървимъ, докато е време!

Ние изгаряхме отъ любопитство да отвиемъ главитѣ си и да видимъ този страненъ човѣкъ, но не смѣхме. А презъ това време всички се сбогуваха съ мама и излѣзоха. Скоро нашата кола заскрибуца вѣнъ. После всичко заглѣхна.